

Proloog

Het rode spoor dampte in de sneeuw en Durotan, zoon van Garad, zoon van Durkosh, slaakte een overwinningskreet. Dit was zijn eerste jacht – de eerste keer dat hij een wapen naar een levend wezen had gegooid, met de intentie het te doden – en het bloed bewees dat zijn speer doel had getroffen. Hij wendde zich tot zijn vader in de verwachting een compliment te krijgen, zijn smalle borst zwol van trots. Maar de uitdrukking op het gezicht van de hoofd-Frostwolf verwarde hem.

Garad schudde zijn hoofd. Zijn lange, glanzend zwarte haar hing los en wild rond zijn brede, krachtige schouders. Hij zat boven op zijn grote, witte wolf Ice en zijn kleine, donkere ogen stonden grimmig terwijl hij sprak.

‘Je hebt zijn hart gemist, Durotan. Frostwolven slaan de eerste keer meteen toe.’

Teleurstelling en schaamte deden het bloed naar de wangen van de jonge orc stijgen. ‘Het... Het spijt me dat ik u teleurgesteld heb, vader,’ zei hij en hij probeerde, gezeten op zijn eigen wolf, Sharptooth, zijn rug zo veel mogelijk te rechten.

Met zijn handen en knieën in de dikke kraag van Ice wist Garad het beest naast Sharptooth te manoeuvreren – hij keek naar zijn zoon. ‘Je bent er niet in geslaagd onmiddellijk te doden,’ zei hij. ‘Maar *mij* heb je daarmee niet teleurgesteld.’

Durotan wierp een onzekere blik naar zijn vader. ‘Mijn taak is om jou dingen te leren,’ vervolgde Garad. ‘Uiteindelijk zul jij chieftain zijn, als de Geesten het willen, en ik sta niet toe dat jij ze onnodig beledigt.’

Garad gebaarde in de richting van het bloedspoor. ‘Stijg af en loop met me mee, dan zal ik het je uitleggen. Drek’Thar, jij en Wise-ear gaan met ons mee. De rest van jullie zal op mijn orders moeten wachten.’

Durotan schaamde zich nog steeds, maar hij was ook verward en nieuwsgierig. Hij gehoorzaamde zijn vader zonder de minste aarzeling, gleed van Sharptooths rug en gaf de reusachtige wolf een klapje. Niemand wist of de wolven als rijdier geadopteerd waren vanwege hun kleur, of dat de clan zichzelf genoemd had naar hun sneeuwkleurige vacht – het antwoord was in de loop der tijd verloren gegaan. Sharptooth snoof luidruchtig en likte het gezicht van zijn jonge meester.

Drek’Thar was de oudere sjamaan van de Frostwolven – een orc die nauwe betrekkingen onderhield met de Geesten van Aarde, Lucht, Vuur, Water en Leven. Volgens de overlevering van de Frostwolven woonden de Geesten in het hoge noorden – bij de Rand van de Wereld, in het Domein van de Geesten. Drek’Thar, die ouder was dan Durotan, maar zeker niet stokoud, was tijdens gevechten in de jaren voor Durotan werd geboren zijn gezichtsvermogen kwijtgeraakt. Een wolf afkomstig van de aanvallende clan had in Drek’Thars gezicht gebeten. Het was slechts een oppervlakkige beet, die echter veel schade aangericht had. Een tand had een van zijn ogen doorboord en kort daarop werd hij aan zijn andere oog blind. Durotan kon nog de dunne, bleke littekens zien onder de lap die Drek’Thar altijd droeg om zijn gehavende ogen te bedekken.

Drek’Thar was weliswaar iets ontnomen, maar er was hem ook iets gegeven. Spoedig nadat hij zijn gezichtsvermogen kwijtgeraakt was, had hij compenserende zintuigen weten te ontwikkelen, waardoor hij

de Geesten met een scherppe waarnam. Daar had de jonge sjamaan die hij opleidde niet aan kunnen tippen. Van tijd tot tijd stuurden de Geesten hem zelfs visioenen vanuit hun noordelijker dan noordelijk gelegen Domein aan de Rand van de Wereld.

Drek'Thar was in het geheel niet hulpeloos, want zolang hij Wise-ear, zijn geliefde en goed getrainde wolf, bereed, kon hij net als iedere andere orc overal naartoe reizen.

Vader, zoon en sjamaan volgden het bloedspoor en baanden zich een weg door de sneeuw. Durotan was tijdens een sneeuwstorm geboren, wat bij de Frostwolven als teken voor een gunstige toekomst werd beschouwd. Zijn thuis was Frostfire Ridge. Terwijl de sneeuw zich langzaam terugtrok met de heldere zomermaanden in aantocht, was haar onvermijdelijke terugkeer slechts een kwestie van tijd. Niemand wist hoelang deze onherbergzame plek al een thuis voor de clan van de Frostwolf-orc was geweest; ze was er al langer dan men zich kon herinneren. 'Altijd,' was het simpele antwoord dat Durotan van een oude Frostwolf te horen had gekregen toen hij oud genoeg was om zich dat af te vragen.

De nacht begon te vallen en het werd kouder. Durotans waterdichte, warme laarzen van clefthoefhuid waren niet meer zo waterdicht, waardoor zijn voeten gevoelloos werden. De wind stak op en sneed als een dolk door zijn dikke bontmantel. Durotan huiverde, terwijl hij in afwachting van de aanwijzingen van zijn vader voortploeterde – het bloed in de sneeuw hield op met dampen en begon te bevriezen.

Het rode spoor leidde over een breed, wonderig sneeuwveld in de richting van een grijsgroene vlek van een groep bomen aan de voet van Greatfather Mountain, de hoogste berg van een keten die zich over honderden kilometers naar het zuiden uitstreckte. Greatfather Mountain was volgens de op perkamentrollen vastgelegde overlevering de hoeder van de clan en strekte zijn stenen armen uit als een beschermende barrière tussen Frostfire Ridge en het zuidelijk gelegen

land. Durotans neusgaten vulden zich met de frisse geur van schone sneeuw en pijnbomen. Er heerste diepe stilte.

‘Het is niet plezierig, hè, deze lange wandeling door de sneeuw,’ zei Garad ten slotte.

Durotan vroeg zich af wat het juiste antwoord zou zijn. ‘Een Frostwolf klaagt niet.’

‘Nee, dat is het niet. Ja... het is onplezierig.’ Garad keek glimlachend naar zijn zoon; zijn lippen plooden zich om zijn slag tanden. Durotan glimlachte terug en knikte ontspannen.

Garad strekte zijn hand uit naar de mantel van zijn zoon, hij voelde aan de vacht. ‘De clefthoef is een krachtig dier. De Geest van Leven heeft hem een zware vacht en een taaie huid met dikke vetlagen gegeven, zodat hij in dit land kan overleven. Maar als hij gewond is, beweegt hij te langzaam om zichzelf warm te kunnen houden. Hij raakt achter bij de kudde, zodat die hem ook niet meer verwarmen kan. Dan treedt onderkoeling op.’

Garad wees naar de sporen; Durotan kon eruit opmaken dat het dier zich strompelend voort had bewogen.

‘Het is verward, heeft pijn en is bang. Het is weliswaar slechts een dier, Durotan. Maar het verdiende het niet zo te moeten lijden.’ Garads trekken verhardden zich. ‘Sommige orc-clans zijn wreed. Ze genieten ervan hun prooi... en hun vijanden te martelen en te kwelen. Een Frostwolf houdt niet van lijden. Zelfs niet van het lijden van onze vijanden, en zeker niet van het lijden van een simpel beest dat ons voedsel verschaft.’

Durotans wangen werden opnieuw warm van schaamte. Deze keer niet vanwege hemzelf of zijn slechte mikken, maar omdat het idee nieuw voor hem was. Zijn onvermogen om korte metten te maken was inderdaad niet goed – maar níét omdat het betekende dat hij geen goede jager was. Het was verkeerd omdat hij de clefthoef nodeloos had laten lijden.

‘Ik... begrijp het,’ zei hij. ‘Het spijt me.’

‘Verontschuldig je niet bij mij,’ zei Garad. ‘Ik ben niet degene die pijn lijdt.’

De bloedvlekken werden verser: grote, rode poelen in gaten die ontstaan waren door de onregelmatige pas van de clefthoef. Ze gingen verder langs een paar eenzame pijnbomen en kwamen bij een verzameling met sneeuw bedekte keien.

En daar vonden ze hem.

Durotan had een stierkalf verwond. Voor de jonge orc, nu voor het eerst overweldigd door echte moordlust, had het dier enorm geleken. Maar Durotan kon vaststellen dat het – hij – niet volgroeid was. En toch was het kalf zo groot als drie orcs bij elkaar. Zijn dikke huid was overdekt met ruige haren. Zijn ademhaling stootte in hoog tempo witte wolkjes uit, en zijn tong lag tussen zijn stompe gele tanden. Zijn kleine, diepgelegen ogen openden zich toen hij hen rook. Hij probeerde op te staan, maar dat zorgde er alleen maar voor dat Durotans slecht gemikte speer dieper in zijn lichaam drong en de modderige rode sneeuw omgewoeld werd. Het helse geknor van het kalf, van pijn en onmacht, deed Durotans maag ineenskrimpen.

De jonge orc wist wat hem te doen stond. Zijn vader had hem voorbereid op de jacht door hem alles over de ingewanden van de clefthoef te vertellen, zodat hij wist hoe hij het dier het beste kon afmaken. Durotan aarzelde geen moment. Hij rende zo snel als de sneeuw het toeliet naar het kalf, greep zijn speer, haalde uit en dreef hem in één beweging direct in het hart van het dier, terwijl hij met zijn volle gewicht op het wapen leunde.

De clefthoef ging rillend dood, zich overgevend aan een krachteloze onbeweeglijkheid, terwijl het hete bloed Durotans jas en de sneeuw doordrenkte. Drek’Thar voegde zich bij Garad, die zich afzijdig had gehouden. De sjamaan hield zijn hoofd scheef en luisterde, terwijl Garad afwachting naar Durotan keek.

Durotan richtte zijn ogen op hem en daarna op het dier dat hij gedood had. Vervolgens keerde hij zijn blik naar binnen, zoals zijn

vader hem geleerd had, en hurkte neer in de bloederige sneeuw naast het dier. Hij trok de met vacht bedekte handschoen van zijn hand en plaatste zijn vingers op de zij van het kalf. Het was nog warm.

Hij voelde zich niet op zijn gemak toen hij sprak. Hij hoopte dat zijn woorden acceptabel waren. ‘Geest van de clefthoef, ik, Durotan, zoon van Garad, zoon van Durkosh, dank je voor je leven. Door jouw vlees zal mijn volk de winter doorkomen. Jouw huid en vacht zullen ons warm houden. Wij – ik voel me dankbaar.’

Hij wachtte even en slikte. ‘Het spijt me dat jouw laatste momenten zo vol van pijn angst waren. De volgende keer zal ik het beter doen. Ik zal toeslaan zoals mijn vader het me geleerd heeft: snel en afdoende.’ Terwijl hij sprak, was hij zich plotseling bewust van het beschermende gewicht van de mantel op zijn rug en de laarzen aan zijn voeten. Hij keek op naar zijn vader en Drek’Thar. Ze knikten goedkeurend.

‘Een Frostwolf is een behendige jager en een machtige krijgsman,’ zei Garad. ‘Maar hij zal nooit voor de grap wreed zijn.’

‘Ik ben een Frostwolf,’ zei Durotan vol trots.

Garad glimlachte en legde zijn hand op de schouder van zijn zoon. ‘Ja,’ zei hij. ‘Absoluut.’